

VONNIS : gewezen en uitgesproken in het gerechtshuis " HET KASTEEL ", te TURNHOUT, op **MAANDAG ACHTTIEN NOVEMBER TWEEDUIZEND EN DERTIEN**;

In de Openbare Zitting van de **VIJFDE KAMER**, van de RECHTBANK van eerste aanleg van het gerechtelijk arrondissement Turnhout, alwaar zetelden :

.....**Enig Rechter, Voorzitter**
 Griffier

Inzake :

....., muzikant, geboren te op wonende te

- eiseres
- vertegenwoordigd door Mr , advocaat te

tegen :

HET VLAAMSE GEWEST, vertegenwoordigd door de Vlaamse Regering, in de persoon van de Minister-president, wiens burelen gevestigd zijn te 1000 BRUSSEL, Martelaarsplein nr. 19, voor wie optreedt de Vlaamse minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, wiens kabinet gevestigd is te 1210 Brussel, Koning Albert II-laan 19;

- verweerder
- vertegenwoordigd door loco Mr , advocaat te

Gezien de stukken van de rechtspleging, in het bijzonder:

- de inleidende dagvaarding voor de beslagrechter in deze Rechtbank, betekend bij exploit van gerechtsdeurwaarder te van 7 juli 2009;
- de tegensprekelijke beschikking van de beslagrechter in deze Rechtbank van 4 september 2012;
- de beschikking van de Voorzitter van deze Rechtbank bij toepassing van art. 88, § 2, Ger.W. van 9 oktober 2012;
- de beschikking bij toepassing van art. 747, § 2, Ger.W. van 7 januari 2013;
- de besluiten van verweerder, neergelegd ter griffie op 7 februari 2013 en 5 april 2013;
- de besluiten van eiseres, neergelegd ter griffie op 16 mei 2013.

Gehoord partijen bij monde van hun voormelde raadslieden, in hun middelen en besluiten op de openbare zitting van 21 oktober 2013.

Gezien de stukken van partijen.

I. FEITEN EN VOORGAANDEN

Eiseres is eigenaar van het perceel grond te , kadastraal gekend . Volgens het gewestplan is het perceel gelegen in landschappelijk waardevol agrarisch gebied.

Eiseres plaatste op het perceel twee groene woonwagens, zonder vergunning.

De lokale politie stelde dit vast op 11 september 2008 na melding door de boswachter. De verbalisanten gaven een mondeling stakingsbevel, dat schriftelijk werd bevestigd. De gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur bekrachtigde het stakingsbevel op 23 september 2008.

De lokale politie deed nieuwe vaststellingen, waarbij zij telkens vaststelde dat de toestand op het terrein ongewijzigd was, op 24 oktober 2008, 5 december 2008 en 19 januari 2009. De verbalisanten gaven telkens een nieuw stakingsbevel. De gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur bekrachtigde telkens de stakingsbevelen, met vaststelling van doorbreking van het eerdere, bekrachtigde stakingsbevel, op 30 oktober 2008, 19 december 2008 en 28 januari 2009.

Met exploit van 30 april 2009 liet eiseres verweerder dagvaarden voor de Voorzitter van deze Rechtbank, zetelend zoals in kort geding, tot opheffing van de stakingsbevelen. De vordering werd ingewilligd met beschikking van 21 december 2009, na plaatsopneming op 13 november 2009. Op hoger beroep van verweerder deed het Hof van Beroep te Antwerpen bij arrest van 6 september 2011 de beschikking teniet en verklaarde het de vordering tot opheffing van het stakingsbevel ontvankelijk doch ongegrond.

Op 19 maart 2009 formuleerde de gewestelijke stedenbouwkundig inspecteur een herstellvordering

Ondertussen had de rekenplichtige van het Herstelfonds aan eiseres drie administratieve geldboetes van telkens € 5.000,- opgelegd, bij drie beslissingen van 18 maart 2009. Met brief van 26 maart 2009 diende eiseres bezwaar in tegen de boetes. De gewestelijke stedenbouwkundig inspecteur verminderde de boetes op 8 april 2009 tot respectievelijk € 250,-, € 500,- en € 1.250,-.

Bij gebreke aan betaling vaardigde de rekenplichtige van het Herstelfonds op 15 juni 2008 drie dwangbevelen uit die dezelfde dag uitvoerbaar werden verklaard en met drie exploiten van gerechtsdeurwaarder te van 22 juni 2009 werden betekend aan eiseres.

Daarop bracht eiseres dagvaarding uit voor de beslagrechter in deze Rechtbank.

Op de door verweerder opgeworpen exceptie verwees die de zaak bij toepassing van art. 88, § 2, Ger.W. naar de Voorzitter, die de zaak toebedeelde aan de burgerlijke rechtbank.

Na het arrest van 6 september 2011 verwijderde eiseres de woonwagens van haar perceel.

II. VORDERINGEN

Ter zitting bevestigde verweerder bij monde van zijn advocaat dat de laatste besluiten van eiseres in de debatten mogen behouden blijven.

Eiseres vordert volgens die laatste besluiten, bij vonnis uitvoerbaar bij voorraad, niettegenstaande alle verhaal, zonder borgstelling en met uitsluiting van het recht tot kantonnement:

- het verzet tegen de drie uitvoerbaar verklaarde kohieren en het dwangschrift van 15 juni 2009, betekend in drie afzonderlijke dwangbevelen van 22 juni 2009 door gerechtsdeurwaarder waarbij een administratieve geldboete van respectievelijk € 250,-, € 500,- en € 1.250,- werd opgelegd, ontvankelijk en gegrond te verklaren;
- te zeggen voor recht dat zij niet gehouden is tot betaling van de voormelde administratieve geldboeten.

Verweerder vraagt de vordering in elk geval ongegrond te verklaren.

III. IN RECHTE

1.

In hoofdde vordert eiseres de nietigverklaring van de dwangbevelen, waarbij zij verwijst naar:

- het incoherente handhavingsbeleid tot op heden in de gemeente Hersele en op Vlaams niveau;
- haar goede trouw bij de aankoop;
- haar respect voor de natuur en de afwezigheid van permanente bewoning en nutsvoorzieningen;
- de achterhaalde bestemming als agrarisch gebied met landschappelijke waarde.

Eiseres verwijst naar bouwwerken in de onmiddellijke omgeving, maar verschaft de Rechtbank geen gegevens over de juridische toestand daarvan. Permanente bewoning zou bijvoorbeeld mogelijk wettig kunnen zijn bij toepassing van art. 5.4.3 VCRO. Dat de overheid niet optreedt tegen de ene eigenaar zou geen beletsel kunnen vormen om op te treden tegen de andere eigenaar. In het concreet voorliggende dossier moet daarbij worden vastgesteld dat zeer snel na het plaatsen van de woonwagens werd opgetreden, zodat er in hoofde van eiseres ook geen twijfel zou kunnen rijzen of enige verwachting zou kunnen ontstaan wegens eventueel jarenlang stilstaan van de overheid.

De Rechtbank twijfelt niet aan de goede trouw van eiseres of haar respect voor de natuur, maar kan slechts vaststellen dat zij met inbreuk op de VCRO een onvergunde constructie plaatste, wat eiseres thans blijktbaar ook niet betwist.

Aan de planologische bestemming wordt geen afbreuk gedaan doordat de feitelijke toestand op het terrein daarmee al dan niet in overeenstemming is door al dan niet toegelaten ingrepen of constructies.

Verder verwijst eiseres verweerder een inbreuk op het redelijkheids- en evenredigheidsbeginsel. Een dergelijke schending kan evenwel niet worden gezien in dit dossier, mede om de voormelde redenen. De lokale politie en verweerder en zijn organen hebben prompt gehandeld en nooit twijfel laten bestaan over hun intenties. De andere

bouwwerken in de omgeving, waarbij weze herhaald dat geen gegevens voorliggen over hun juridische toestand, konden geen beletsel vormen om op deze wijze op te treden tegen de onvergunde constructies van eiseres.

2.

Ondergeschikt vraagt eiseres een ernstige vermindering van de opgelegde geldboeten, op grond van:

- de betekening in één akte van de drie geldboeten tegelijkertijd;
- haar respect voor de natuur en de afwezigheid van natuurschade;
- het respect voor de definitieve uitspraak in graad van beroep, gevolgd door herstel in de oorspronkelijke staat;
- het incoherente handhavingsbeleid tot op heden in de gemeente Herselt en op Vlaams niveau;
- haar goede trouw bij de aankoop;
- haar respect voor de natuur en de afwezigheid van permanente bewoning en nutsvoorzieningen;
- de achterhaalde bestemming als agrarisch gebied met landschappelijke waarde.

In zoverre hier dezelfde argumenten worden aangehaald als bij het verzoek tot nietigverklaring van de dwangbevelen, kan worden verwezen naar wat daarover hoger werd gesteld.

De wijze van betekening van de dwangbevelen is niet belang voor de bepaling van het bedrag van de geldboeten.

De gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur besloot in de drie gevallen tot vermindering van de geldboete, op basis van volgende gelijkaardige motivering:

"Wel zijn er verzachtende omstandigheden die de vermindering van de administratieve geldboete in hoofde van verzoekster kunnen rechtvaardigen. In dat opzicht wordt aangenomen dat verzoekster in een eerste fase enigszins gedwaald kan hebben over de draagwijdte en de gevolgen van het stakingsbevel. Deze dwaling was echter niet onoverkomelijk aangezien verzoekster de mogelijkheid had zich te bevragen bij de verbalisant en/of stedenbouwkundige inspecteur. Zij toont echter niet aan foutieve inlichtingen bij deze bevoegde personen te hebben verkregen, laat staan daadwerkelijk te zijn misleid. Daarentegen kan uit het verweerder van verzoekster worden afgeleid dat zij veel waarde hecht aan irrelevante en subjectieve verklaringen van derden. Bijkomend worden de verklaringen van verzoekster op de hoorzitting in aanmerking genomen waaruit blijkt dat zij de ernst van de situatie beseft en de intentie heeft het illegale gebruik zo snel als mogelijk stop te zetten. Overeenkomstig het evenredigheidsbeginsel moet de geldboete in verhouding staan tot de gepleegde inbreuk. Verzoekster kan betrekking tot de eerste (tweede / derde) vaststelling van doorbraak nog (nogmaals / een laatste keer) op de nodige clementie rekenen, zodat de administratieve geldboete ex aequo et bono vastgesteld wordt en verminderd, zonder haar evenwel volledig kwijt te schelden. De administratieve geldboete wordt verminderd tot 250 (500 / 1250) euro."

Deze motivering kan worden bijgetreden, eiseres haalt geen redenen aan die een verdere vermindering zouden motiveren. De boetes werden reeds fors verminderd, voor de eerste inbreuk zelfs tot één twintigste. Verdere vermindering zou afbreuk doen aan het noodzakelijk sanctionerende en preventieve karakter van de boetes.

Aangezien drie verschillende doorbrekingen van het stakingsverbod worden gesanctioneerd, is er geen inbreuk op het beginsel non bis in idem.

3.

De vordering is ongegrond.

IV. GERECHTSKOSTEN

De kosten vallen ten laste van eiseres.

Zij wijst er terecht op dat verweerder niet gerechtigd is op een rechtsplegingsvergoeding, aangezien hij optreedt in het algemeen belang.

De in art. 6.1.47 VCRO geregelde procedure beoogt in hoofdzaak de betrokkenen te beschermen tegen het onrechtmatig optreden van de overheid. Door zich te verweren tegen een vordering tot opheffing van het stakingsbevel en het opleggen van een administratieve geldboete verdedigt de stakingsbevelende overheid steeds het algemeen belang en de vrijwaring van de goede ruimtelijke ordening, zodat het niet verantwoord is dat zij in de rechtsplegingsvergoeding kan worden verwezen (Antwerpen 13 september 2013 inzake 2012/AR/1731, onuitg.; vgl. voor de stedenbouwkundig inspecteur: Grondwettelijk Hof, arrest nr. 43/2012 van 8 maart 2012). Logischerwijze kan aan verweerder dan ook geen rechtsplegingsvergoeding worden toegekend wanneer hij in het gelijk wordt gesteld.

OM DEZE REDENEN,

en de rechtspleging geschied zijnde in het Nederlands,
conform art. 2, 34, 36, 37 en 41 der wet van 15 juni 1935 op het gebruik der landstalen in gerechtszaken.

DE RECHTBANK, vonnissende op tegenspraak en in eerste aanleg

Verklaart de vordering van eiseres ontvankelijk doch ongegrond.

Veroordeelt eiseres tot de kosten van het geding, begroot als volgt:

- in hoofde van eiseres: € 214,81 dagvaarding en rolstelling;
- in hoofde van verweerder: nihil.